

Kukulkans Meesterplan

Boek II

DE WEERBEER

Peter Varg

De zon was door het ochtendgrijs gebroken en verbaasde hen met zijn aanwezigheid. Het was een koude, heldere dag en ze genoten met volle teugen. Ze leken wel alleen op de wereld. Ze kwamen niemand tegen en in de witte sneeuw waren enkel hun eigen voetsporen te zien, die hen gehoorzaam volgden.

Peter stopte ineens. Met duistere blik keek hij naar een vervallen villa die wat verderop in de straat stond.

‘Laten we de andere kant op wandelen,’ bromde hij.

Monica trok haar wenkbrauwen op, maar stelde geen vragen. Ze keerden terug naar het huis van Frieda, waar ze net op tijd voor het late middagmaal arriveerden.

Na de maaltijd ging Frieda eindelijk akkoord dat ze ’s avonds naar het centrum van Aalst zouden gaan om carnaval te vieren, tot groot jolijt van de bende. Frieda waarschuwde hen dat ze geen dwaasheid zou tolereren. Er werd niet gevochten en daar konden ze zich maar beter aan houden.

Monica, Saga, Frieda en Freya waren het grootste deel van de namiddag zoet met het vermaken van oude japonnen. Peter daagde Patrick uit voor een spelletje schaak, dat hij tot groot plezier van de rest keer op keer verloor. Uit medelijden maakte Tom er een einde aan. Hij schudde enkele dobbelstenen uit zijn mouw en zei dat Peter eens een ander spelletje moest proberen, één waarbij hij zijn intelligentie niet moest forceren. Maar weer verloor Peter, en nog een keer, en nog een keer. Hij was echter grootmoedig: hij had dan misschien geen geluk in het spel, hij had onwaarschijnlijk veel geluk in de liefde.

Hij greep zijn tarotkaarten en vroeg beleefd of iemand zin had in een spelletje Black Jack. Ze speelden om luciferstokjes en hij verloor geen enkel spel.

Tom sprong recht. Verliezen lag niet in zijn natuur. Hij greep Peter speels bij de kraag, hield hem een meter boven de grond en

gromde dreigend: 'Je weet toch dat bij de oude Vikings een valsspeler werd geradbraakt, gebraden en opgepeuzeld? Kom op, vertel me hoe je dit voor elkaar krijgt.'

Peter grijnsde: 'De kaarten vertellen me alles wat ik moet weten, koning Beer.'

'Gelul!' zei Tom en hij verhoogde zijn inzet.

Tegen het einde van de dag hadden drie van de vier meiden zichzelf omgetoverd tot iets wat moest doorgaan voor een smurf, maar dan in het groot. Monica zag eruit als een blauwe, mopperende kabouter met een helwitte muts; Saga was bijna haar vrouwelijke evenbeeld met een lange pruik van gouden haren en Frieda had een gelijkaardig pak met een gigantische bril. Zij leek sprekend op de Brilsmurf. Freya en Tom hadden zich verkleed als Vikings. Waar die kledingstukken zo ineens vandaan kwamen, was voor iedereen een raadsel. Danny haalde na het laatste spelletje kaarten een grote kist uit zijn kamer die helemaal vol zat met carnavalspullen. Die zette hij in het midden van de woonkamer. Een half uur later waren de jongens klaar voor het feest. Danny was verkleed als een oermens. Hij liep rond in een dierenhuid en zwaaide onophoudelijk met zijn plasticen knots. Patrick was een zombie en de rest had zich verkleed als kannibalen. Peter liep rond als een kapitein met een haak aan zijn rechterarm en een lelijke papegaai die op zijn linkerschouder was vastgemaakt.

Ze vertrokken tegen tien uur 's avonds. Frieda leerde Monica escargots eten, die ze wel kon waarderen, en Saga liet haar proeven van een droge haring die ze dadelijk weer uitspuwde. Ze aten pomme d'amour en dronken fluitjesbier uit plasticen bekertjes. In de binnenstad werden ze meegespoeld door de massa en het was grote pret. Iedereen lachte en voor even waren ze één grote familie.

Aan een van de vele schietkramen op de kermis schoot Peter een pluchen beer en een aap, en Monica en Saga vochten om de buit. Ze gingen samen in een draaimolen die een octopus voorstelde en die

op een hels tempo rondjes draaide in verschillende variaties, terwijl duizenden lampjes aan- en uitgingen in honderden kleurschakeringen en muziek schetterde uit tientallen luidsprekers. Ze kwamen er allemaal duizelig uit.

Klokslag middernacht liepen ze het Spiegelpaleis in en het was op dat moment dat Monica beseftte dat de wereld van het carnaval nog een andere dimensie had. Toen ze lachend in de spiegel keek, waarin ze zo dun als een potlood leek, ontrolde zich een vreemd schouwspel. Ze zag vanuit haar ooghoeken de schaduwkinderen. Dit waren armzalige geestjes, zwervertjes, die om wat menselijke warmte bedelden. Peter had niets gezien, maar even later, terug op straat, maakte Monica hen attent op een geest die op de rug van een grote, kalende man met een snorretje meeliffte. De man kreunde onder het onzichtbare gewicht van zijn zonden, maar er was niemand die hem helpen kon. Monica greep de hand van Peter stevig vast. De aanwezigheid van de geestjes hadden haar diep geraakt.

Peter bleef staan en wees naar omhoog. Hoog op de Belforttoren groepten er beesten samen die daar niet hoorden. Begerig keken ze naar de mensenmassa die de straten vulde met hun wilde dans, als onderdeel van een feest dat gestoeld was op lang vergeten hedonistische gebruiken. Die dans had niets vrolijks meer en het gelach klonk nu vals en radeloos. Dronken mannen en vrouwen rolden vechtend over de straat en de geur van verderf was alom. De witte sneeuw veranderde in een bloederige brei en menselijke varkens scheurden de tentzeilen van de kraampjes kapot en vochten om de verstrooide koopwaar. Mannen en vrouwen die het een moment geleden nog zo fijn hadden samen, keken elkaar nu aan met ogen vol haat.

Ineens sprongen de beesten van de toren grauwend tussen de mensen. De monsters beten naar hen en haalden uit met hun scherpe klauwen. In paniek sloeg de massa op de vlucht. Duizenden mensen trokken een spoor van dood en vernieling over de grote markt. Hoog

in de lucht verscheen Wodans wilde jacht. Ze trokken door de hemel terwijl de verloren zielen van zijn dodenleger uit alle macht op de strijdhoorn bliezen.

Op alles voorbereid vormden de weerberen en berserkers een verdedigingscirkel rond Monica en Peter. In de handen van Saga en Alain schitterden plasmabollen. De mensenmassa kwam terug de markt opgerend en als een golf van moordzucht kwamen ze op hen af.

Het centrale standbeeld van de markt ter ere van de drukker Dirk Martens, met de bijnaam “de zwarte man”, kwam tot leven. In zijn ogen schitterde een rode, demonische waas. Hij zwaaide met het boek dat hij in zijn bronzen hand droeg terwijl hij naderbij kwam. Nog dertig meter, twintig, tien... Tom schoot grommend vooruit en veranderde met zijn machtige klauwen het betoverde beeld in een hoop schroot. Daarna sloot de tijd terug aan bij de werkelijkheid en werden ze overspoeld door vrolijk lachende carnavalgangsters.

Nadat haar adrenaline gezakt was tot een normaal niveau, vroeg Monica geschokt: ‘Wat was dat allemaal?’

‘Carnaval is een oeroud feest, de nacht is vol met magie. Iemand met heel veel macht deed ons even schrikken. Net zoals wij jullie begroet hebben op onze manier, stuurde het kwaad nu zijn visitekaartje. Welkom, gromde het beest, we weten dat jullie er zijn en we zijn er niet gelukkig mee,’ legde Freya uit.

‘Deze film had geen verhaal, de actie was overdreven en de belichting was ondermaats,’ gromde Tom.

Verwonderd keken ze naar hem op en zijn twinkellende ogen zorgden ervoor dat ze allemaal in een bevrijdende lach schoten.

Vijf minuten later zaten ze in een bruine kroeg. Ze dronken goed bier uit echte glazen en brulden samen een oud Vikinglied dat Tom hun probeerde te leren.

Na een paar glazen danste Peter met Monica een wals. Hij drukte haar dicht tegen zich aan terwijl ze rondjes draaiden, blij dat ze nog leefden.

‘Zag je Saga en Alain zich schrap zetten voor de strijd?’ vroeg Monica.

Peter knikte. ‘Zijn die twee misschien ook witte vlammen?’

Monica schudde vol overtuiging haar hoofd. ‘Nee, dat zijn ze niet. Ze zijn vuurmeesters. Ik ken niemand die vuur kan temmen om er een plasmabol van te maken.’

‘Vuur temmen? Plasmabol maken?’

Monica schudde glimlachend haar hoofd en zei: ‘Je weet best wat ik bedoel.’

Maar daar kon Peter zich echt geen voorstelling bij maken.

Patrick roofde zijn vrouw om de dansvloer onveilig te maken en Frieda vroeg hem ten dans. Ze zeilden over de dansvloer en in haar armen voelde hij zich veilig.

‘Bedankt,’ zei hij tegen haar.

‘Voor wat?’ vroeg ze hem met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Omdat je er bent,’ zei Peter en hij vervolgde: ‘Jij bent er steeds voor mij geweest. Ik herinner me nog goed dat je me samen met je kinderen kwam bezoeken in de kliniek, nadat mijn vader was gestorven en mijn moeder me had gemarteld. Ik kon op dat moment geen echte liefde meer hebben. Daarom vroeg ik aan de dokter om jullie niet meer binnen te laten en nam ik ook later geen contact meer op.’

‘Gekke, gekke jongen,’ mompelde ze en ze dansten de sterren uit de hemel.

Na een tijdje stopte de muziek en Peter opende zijn ogen. Hij stond samen met Frieda in het midden van een kring van reuzen die hen aanstaarden.

‘Dat was mooi,’ vatte Tom het moment samen. ‘Jullie dansten als gelijkgestemde zielen. Dat is wat moederliefde soms met een mens doet. Mooi, heel mooi!’ En hij riep al om een biertje.

Even was het rustig, dan vloog de deur van het café open. Een groepje prachtige vrouwen, omgeven door bloemengeur en gekleed in een heel klein beetje kant, veroverde de dansvloer. Frieda's ogen schoten vuur, maar daar trokken haar kinderen zich voor één keer niets van aan. Met Saga voorop vielen ze de meisjes om de hals. Er werd gekust en geknuffeld en vervolgens deed iedereen mee aan de vogeltjesdans die uit de luidsprekers schetterde.

'Nimfen!' Frieda spuwde het woord uit als een vloek. Woedend keek ze toe hoe haar dochter en een paar van haar zonen er stilletjes vandoor gingen met een van de meiden, om een uur later terug in het café te verschijnen alsof ze net terugkwamen uit de oorlog. Hun kleidij was gescheurd en ze zaten vol blauwe plekken van zuigkussen en liefdesbeten.

Een van deze liefvallige wezentjes kwam Peters kant uit gefladderd en Monica beet haar bijna het hoofd af. Het feest ging gewoon vrolijk verder.

Vroeg in de morgen trokken ze naar huis. Jim, Gerard en Alain gingen naar hun eigen huis in Aalst en de rest zwalpte in de richting van Frieda's woning.

Monica was een beetje tipsy en klaagde dat haar benen pijn deden. Peter nam haar in zijn armen en droeg haar zo ver hij kon. De laatste kilometer begon hij ook te klagen en Danny droeg hen beiden. Tegen de tijd dat ze thuis kwamen, transpireerde hij heel licht.

Doodmoe doken Peter en Monica in bed.

'Wat vond je van het carnaval?' vroeg Peter nog.

'Van mij mag het elke dag carnaval zijn,' zei zij.

Ze kroop dicht tegen hem aan en viel in slaap.

Peter kon niet slapen. De begroeting van het kwaad had hem onrustig gemaakt. De Blonde Demon kwam naar voren en foeterde dat hij voorzichtiger moest zijn.

'Wie denk je wel dat je bent godverdomme?' vloekte Peter.

De werkelijkheid vervaagde voor zijn ogen. Hij stond ergens in het universum en zag de dans van de hemellichamen. Ze draaiden en botsten en uit het stof van hun vernietiging werden nieuwe sterren geboren.

‘Dat ben ik,’ zei zijn demon. ‘De kracht die sterren en planeten doet botsen. De macht die de steriele verstarring van de Orde verbreekt. Ik ben de Chaos, of althans, een stuk ervan. Dat herinner ik me telkens wanneer die verdomde slang me doet ontwaken.’

Peter slikte. ‘Kan je deze enorme kracht niet aanwenden om Akash weg te vagen?’

‘Nee, dat kan ik niet.’

Opstandig zei Peter: ‘Jij bent aangesteld als onze beschermer, maar waarom zou je ons enkel verdedigen? Ga in de aanval en sla Akash zijn hoofd eraf!’

‘Je luistert niet. In het geheel der dingen heeft alles een functie, alle dingen, groot en klein. Ik ben niet gemaakt om de speer op het hart van God te zijn. Ik kan hem niet vernietigen, aangezien hij niet van materie is. Indien hij een planeet was, zou ik hem vermalen, indien hij een zonnestelsel was, zou ik hem vergruizen en indien hij een sterrenstelsel was, zou ik hem verpletteren... Maar hij is niet gemaakt van materie. Hij is een Zidion, een deel georganiseerde leegte.’

‘Je hebt het nog niet eens geprobeerd!’

Woede flakkerde in het oog van de demon. ‘Je wilt het maar niet begrijpen, hè? Stel dat je een atoombom hebt en ik vraag je om een piepklein stukje van een droom op te blazen. Zou je dat dan kunnen met je bom?’

Peter schudde het hoofd. ‘Maar wat voor zin heeft dit toch allemaal?’

‘Kukulkan heeft ons tot wapens gemaakt in zijn strijd tegen de Waanzinnige God. Hij wil en zal het universum redden en daarom offert hij alles en iedereen op. Ik moet bekennen dat ik onder de indruk ben.’

‘Wat bedoel je?’

De Blonde Demon wierp zijn handen in de lucht. ‘Kijk naar ons. Een mens en een natuurkracht, samengeweven met de energie van een god die hij gestolen heeft van Akash. Prachtig toch? Gedurende duizenden jaren heeft hij mij om de paar honderd jaar gewekt, om je voorvaderen de vaardigheden bij te brengen om de kracht van Chaos te beheersen. Aan kracht zal het ons niet ontbreken om te doen wat we moeten doen binnen zijn plan, maar misschien wel aan motivatie. Niemand heeft ons namelijk ooit gevraagd of we willen meespelen. En kijk nu hoe de slang dat probleem aanpakt: Kukulkan heeft voor elk van ons een perfect lokmiddel bedacht. Om jou te dwingen zijn spel mee te spelen, houdt hij de liefde van Monica en het Kind als een wortel voor je neus. Voor mij heeft hij als lokmiddel mijn vrijheid en de mogelijkheid tot wraak. Vergis je niet: nadat jij sterft, spring ik over op je kind en ik zal ervoor zorgen dat hij genoeg zwarte energie zal kunnen beheersen om Akash uit de hemel te blazen. En dan, dan zal ik vrij zijn. En ik zal de Gevederde Slang doen betalen voor elke minuut, elk uur, elke dag van mijn gevangenschap!’

‘Hoe kan je een Zidion uit de hemel blazen met zwarte energie?’ vroeg Peter.

De Blonde Demon dacht lang na. Hij verdween achter de muur die Peter in zijn hoofd had opgebouwd, terwijl hij zei: ‘Dat is nu echt een goede vraag. Ik hoop dat Kukulkan het weet, anders zijn al die duizenden onschuldigen voor niets gestorven.’